

VSDTP:n TAKTIikka VAALIKAMPPAILUN AIKANA

„L'HUMANITÉ“¹⁶ AVUSTAJALLE ANNETTU HAASTATELU
HELMIKUUN 17 (MAALISKUUN 2) pnä 1907

Venäjän sosialidemokratian viime edustajakokous, joka pidettiin Tukholmassa vuoden 1906 huhtikuussa, päätti, että sosialidemokraattien ei pidä solmia mitään vaalisopimuksia porvarillisten puolueiden kanssa. Tätä periaatetta noudatettiin heti ensimmäisen Duuman vaaleissa Siperiassa ja Kaukasiassa. Kelpasiko se myös toisen Duuman suhteen? Bolshevikit sanoivat — kyllä, menshevikit sanoivat — ei. Tämän kysymyksen ratkaisemiseksi bolshevikit vaativat ylimääräisen edustajakokouksen koollekutsumista. Marraskuun alussa pidettiin ainoastaan konferenssi, jossa olivat edustettuina puolueen kaikki järjestöt. Menshevikit ja Bund kannattivat ehdotusta sopimuksen solmimisesta tulevissa vaaleissa kadettien kanssa. Bolshevikit yhdessä latvialaisten ja puolalaisten kanssa tuomitsivat tuon sopimuksen solmimisen. Ensin mainittujen ehdotus sai 18 ääntä, jälkimmäisten 14. Konferenssi päätti, että paikallisjärjestöjen on lausuttava itsenäisesti mielipiteensä tästä kysymyksestä. „Tapahtukoon Pietarissa niin kuin muuallakin“, sanoivat bolshevikit tahallaan menshevikeille.

Pitää tietää kaksi asiaa: toisaalta se, että menshevikeillä*, vastoin tätä nimitystä, on enemmistö puolueen Keskuskomiteassa, toisin sanoen: he ovat puolueen yleisen politiikan johtajia; toisaalta se, että bolshevikeilla on enemmistö Pietarin ja Moskovan läänikomiteoissa. Molemmat pääkaupungit ovat Keskuskomiteaa vastaan — sellainen tilanne on Keskuskomitealle raskas ja nöyryyttävä. Siitä johtuukin, että viimeksi mainittu yrittää toteuttaa hinnalla millä hyvänsä Pietarissa ja Moskovassa

* — vähemmistöllä. Suom.

menshevististä politiikkaa. Pietarin vaaleja varten se (Keskuskomitea) rohkeni rikkoa paikallista autonomiaa provosoiden kahtiajaon niin pian kuin siihen löytyi tekosyy.

Pietarin järjestö ei ollut vielä pitänyt läänikonferenssiaan, jonka koollekutsumisesta Yleisvenäläinen marraskuun konferenssi oli tehnyt päätöksen. Liberaaliset sanomalehdet olivat jo kauan pohtineet vilkkaasti vaalitaktiikkakysymystä. Ne pelkäsivät sosialistien alkavan toimia itsenäisesti, liberaaleista välittämättä ja järjestävän joukot ilman heitä ja heitä vastaan vallankumouksellisen lipun ympärille. Liberaalit haukkuivat bolshevikkeja, joita luonnehdittiin johdonmukaisesti „lahkolaisiksi, kaavanoppineiksi, blanquillaisiksi, anarkisteiksi y.m.“, mutta halusivat viedä kamppailun läpi yhdessä muiden vallankumouksellisten puolueiden kanssa, laatia niiden kanssa yhteisen ehdokaslistan. Heidän hallussaan ovat Pietarin suurimmat sanomalehdet: heidän oli helppo saada äänensä kuuluviin. Bolsheveikeilla sen sijaan oli käytettävissään vain illegaalinen äänenkannattajansa „Proletari“, jota julkaistaan ulkomailla ja joka ilmestyy vain kaksi kertaa kuukaudessa.

Menshevistinen Keskuskomitea tiedotti salaisesti ja maanalaisten yhteyksien kautta kadeteille, että sosialidemokraattien taktiikka riippuu KK:sta itsestään eikä bolshevistisesta läänikomiteasta. Tämä tuli ilmi tiedotuskonferenssissa, johon tammikuun alkupäivinä kokoontui kadettien, kansansosialistien, trudovikkien, sosialistivallankumouksellisten ja sosialidemokraattien edustajia. Kaikki olivat yhteisen ehdokaslistan kannalla. Kaikki, paitsi läänikomitean edustaja, joka ilmoitti neuvottelukokouksen jälkeen, että komitea tekee päätöksensä vasta muutaman päivän kuluttua. Silloin puuttui asiaan Keskuskomitean edustaja: „Parasta on — sanoi hän — että sopimuksen solmii jokainen piiri erikseen (sellaisia piirejä Pietarissa on 12) eikä järjestö kokonaisuudessaan. — Mutta minähän kuulen ensimmäistä kertaa tuollaisen ehdotuksen! — vastasi läänikomitean edustaja. — Onko se Keskuskomitean suunnitelma? — Ei, se on minun ajatukseni, — vastasi Keskuskomitean edustaja”.

Hoksaavainen ihminen ymmärtää puolesta sanasta. Kadetit ymmärsivät. „Retsch” (kadettipuolueen virallinen äänenkannattaja), „Tovarishtsh” (millerandilaisten sosialistien kaltaisten vasemmistokadettien äänenkannattaja) ja

„Strana” (demokraattisten uudistusten puolueen äänenkannattaja) julistivat, että menshevikit ovat sosialidemokratian järkevä osa, mallikelpoinen osa, säädyllinen osa. Bolshevikit sitä vastoin ovat barbaarisuuden edustajia. He estävät sosialismin muuttumista sivistyneeksi ja parlamenttiosialismiksi! Mutta kadettien johtajan Miljukovin läsnäollessa kadeteille tiedoitettiin, että bolshevikit tulevat esiintymään heistä erikseen.

Pietarin konferenssi, jonka oli määrä ratkaista kysymys vaalitaktiikasta, pidettiin tammikuun 6 pnä. Siihen osallistui 39 bolshevikkia ja 31 menshevikkiä. Viimeksi mainitut vastustivat alussa mandaattien jakoa; he eivät kuitenkaan uskaltaneet vaatia itselleen enemmistöä; mutta he saivat siitä tekosyyin poistua kseen konferenssista. Toinen tekosyy: he vaativat, Keskuskomitean tammikuun 4 pnä tekemän ehdotuksen mukaisesti, että vaalitaktiikkaa koskevan kysymyksen ratkaisemista varten järjestö jakaantuisi kahteen osaan: että kutsuttaisiin koolle erikoinen Pietarin kaupungin konferenssi ja erikoinen Pietarin piirikunnan konferenssi. Niistä, jotka tuntevat Pietarin sosialidemokraattisen järjestön, joka rakentuu osaksi asuinpaikkaperusteen ja osaksi kansallisen perusteen (latvialainen, eestiläinen jaosto) taikka ammatillisen perusteen mukaan (sotilasjaosto, rautatieläisten jaosto),—niistä se ei ollut vain järjestöjen autonomian loukkaamista, vaan vieläpä jossakin suhteessa yleensä järjetöntäkin. Sen vuoksi konferenssi vastusti tätä ehdotusta, joka kaiken lisäksi esitettiin sille imperatiivisena ja joka ei mitenkään vastannut sen periaatetta.

Kolmekymmentä yksi edustajaa poistui kokouksesta, ja Keskuskomitea ilmoitti, että vähemmistö ei ole velvollinen alistumaan enemmistön päätökseen. Tämä ei ollut ainoastaan haaste, vaan suorastaan kahtiajakaantumisen julistamista Keskuskomitean taholta.

Nuo kolmekymmentä yksi järjestivät oman erityisen komiteansa ja osallistuivat neuvotteluihin, joita kadetit kävivät trudovikkien, kansansosialistien ja sosialistivallankumouksellisten vasemmistoblokin kanssa, mutta uuden esiintyjän ilmestyminen näyttämölle keskeytti tuon kaupanhieronnan. Tammikuun 4 pnä „Novoje Vremja” julkaisi lokakuulaisen Stolypinin, ministerin veljen, kirjoituksen. „Jos kadeteilla riittäisi miehuutta katkaista lopullisesti välinsä vallankumouksellisten ryhmien kanssa ja asettua

täydellisesti perustuslailliselle maaperälle, niin heidän puolueensa laillistettaisiin”, kirjoitti hän. Muutaman päivän kuluttua (tammikuun 15 pnä) Miljukov kävi ministeri Stolypinin puheilla, ja seuraavana päivänä hänen käyntinsä jälkeen kaikki kadettilehdet julkaisivat uutisen, että kadetit keskeyttivät neuvottelunsa vasemmistolaisten kanssa. Mutta kadetit eivät hyötäneet tuosta pelistä mitään, heidät saatettiin vain pahasti ja aivan suotta huonoon valoon. He eivät voineet hyväksyä Stolypinin ehtoja.

Mitä tulee menshevikkeihin, niin heidätkin saatettiin samaan aikaan huonoon valoon, yhtä pahasti ja aivan yhtä suotta. Ensin, huolimatta Miljukovin käynnistä Stolypinin puheilla, he jatkoivat neuvottelujaan kadettien ja vasemmistoryhmien kanssa. Konferenssi, jossa välit rikkoontuivat ja jossa he eivät päässeet sopimukseen edustajanpaikkojen jakamisesta, pidettiin vasta tammikuun 18 pnä. Edelleen, tuon saman aikajakson kuluessa „Retsh” kirjoitti, että syrjäyttääkseen bolshevikit tieltä kadetit luovuttavat mensheville sen paikan, jonka he olivat luvanneet työväenkuurialle, eivätkä menshevikit tällöin lainkaan vastustaneet tuota niin eriskummallista työläisten äänen kaupittelua. Eikä siinä kaikki! Keskuskomitea jatkoi kaupanhierontaa kadettien kanssa, mikä merkitsi heidän ehtoihinsa suostumista. Juuri tämä tosiasia herättikin suuttumusta työläisten keskuudessa! Ja tämä sama tosiasia pakoitti minutkin kirjoittamaan kirjaseeni „*Kolmenkymmenen yhden menshevikin kaksinaamaisuus*” *, jonka takia viimeksi mainitut tahtovat haastaa minut puolueoikeuden eteen.

Tammikuun 6 päivän konferenssin jälkeen, jossa kahtiajakaantuminen tapahtui, bolshevikit sanoivat: „Jos vasemmistolaiset, menshevikitkin mukaan luettuina, solmivat liiton kadettien kanssa, niin me ryhdymme taistelemaan yksin. Jos heidän neuvottelunsa menevät myttyyn, niin me vuorostamme esitämme heille sopimusehdot, ja jos he hyväksyvät ne, niin he hyväksyvät proletariaatin hegemonian periaatteen”.

Vasemmiston neuvottelut kadettien kanssa menivät myttyyn (tammikuun 18 päivän konferenssi); se oli meidän ensimmäinen voittomme. Me esitimme sellaisen vasemmistoblokin ehdot, joka ei tekisi sopimusta kadettipuolueen

* Ks. tätä osaa, ss. 19—30. *Toim.*

kanssa: kaikki, menshevikkejä lukuunottamatta, hyväksyivät nämä ehdot tammikuun 25 pnä. Se oli toinen voitto. Kuu-desta Pietarille kuuluvasta edustajanpaikasta me tarjosimme: kahta paikkaa työväenkuurialle, kahta sosialidemokraateille ja kahta muille puolueille. Ja oli ilmeistä, että työväenkuuria valitsee kaksi sosialidemokraattia. Vaaleihin oli vielä viisitoista päivää, mutta silloin tapahtui se, mitä kadetit eivät olleet lainkaan odottaneet: paitsi mustasotnialaisten ehdokaslistaa, lokakuulaisten listaa ja kadettilistaa ilmaantui vasemmistoblokin ehdokaslista, jolla ei ollut kadetteja eikä menshevikkejä.

Edellisissä vasemmistupuolueiden kanssa pitämässään konferensseissa kadetit olivat tarjonneet vasemmistolaisille kahta paikkaa, mutta nämä vaativat silloin kolmea. Kun kadetit näkivät, että heitä vastaan oli muodostunut meidän vasemmistoblokkimme, niin he säikähtivät ja merkitsivät ehdokaslistaansa vain kolme ehdokasta omasta puolueestaan. Lopuista kolmesta paikasta he tarjosivat — yhtä professori Kovalevskille (demokraattisten uudistusten puolueesta), toista pappi Petroville (kristillinen demokraatti, hyvin populäärinen demagogi) ja kolmatta työläisille. Tämän viimeksi mainitun myönnytyksen he muuten tekivät vain ehkäistäkseen kansan suuttumuksen myrskyn.

Kadetit saavuttivat vaaleissa menestystä, mutta täytyy korostaa, että vasemmistoblokki sai Pietarissa 25% koko äänimäärästä ja että se pääsi voitolle Viipurinpuolella. Monissa piireissä kadetit voittivat vain vähäisellä enemmistöllä. Viidessä piirissä olisi pitänyt saada vielä 1.600 ääntä, niin vasemmistoblokin voitto olisi ollut taattu; Kolomenskajan piirissä puuttui vain 99 ääntä. Näinollen menshevikit estivät vasemmistupuolueita saamasta voittoa Pietarissa; yleensä vallankumouksellinen vasemmisto on uudessa Duumassa kuitenkin paljon voimakkaampi kuin entisessä.

Olemme tehneet erittäin opettavaisen kokeen. Ennen kaikkea näemme, että Pietarissa työläiset pysyvät itsepin-taisesti bolshevikkeina, jotka ovat lujasti päättäneet puolustaa järjestönsä itsenäisyyttä Keskuskomitean pyyteitä vastaan. Edelleen, nyt tiedämme, mitä on ajateltava mustasotnialaisvaarasta — perusteesta, jolla pyrittiin puolustelemaan sopimuksentekoa kadettien kanssa vaalien ensi vaiheessa. Se ei ollut mitään muuta kuin keksintöä, jolla

tahdottiin pettää sosialistisia puolueita ja suojata kadetteja vasemmistovaaralta. Sillä „kadetteja uhkaa reaalin vaara vasemmalta”, kuten „Retsh” lehden oli kerran pakko tunnustaa. „Se, joka äänestää vasemmistolaisia, antaa oikeistolaisille mahdollisuuden tulla valituiksi”, toistelivat kadettilehdet meille viikkokausia. Tämä tunnus oli heillä keinona, jolla he herättivät epäilyksiä epäroivissä. Rohkealla kamppailullaan he saivat aikaan sen, että Moskovassa vasemmistoblokki sai vähemmän ääniä (13%) kuin Pietarissa, sillä Moskovassa meillä ei ollut käytettävänämmä mitään lehteä. Mutta he eivät voineet estää sen eittämättömän tosiasian paljastamista, että mustasotnialaisvaara oli valhetta ja keksitty. Moskovassa oli neljä ehdokaslistaa samoin kuin Pietarissakin; Moskovassa enempää kuin Pietarissakaan mustasotnialaisten ja lokakuulaisten liitto ei tuottanut voittoa oikeistolaisille. Meillä on käytettävissämme numerotietoja, joihin voimme tarpeen vaatiessa vedota.

Siis pitääkööt menshevikit kadettien puolta ja palvelkoot heitä. Me emme seuraa heitä. Kansa ei seuraa heitä. Kadetit käyttäytyvät sillä tavalla, että joukot vasemmistolaistuvat yhä enemmän. Jos Miljukov kuvittelee riistävänsä meiltä seuraajat puhumalla meidän „seikkailupolitiikastamme” ja nimittämällä lippuamme „punaiseksi rääsyksi”, niin voimme vain kehoittaa häntä puhumaan edelleenkin samanlaista pötyä, joka on meille niin edullista. Kadettimieliset menshevikit tekisivät viisaammin, jos ajattelisivat vähäsen sitä tosiasiaa, että Pietarin niissä tehtaissa, joissa työläiset olivat aikaisemmin bolshevikkeja, valittiin bolshevikkeja nytkin, ja niissä tehtaissa, joissa työläiset olivat ennen menshevikkejä ja joissa menshevikit harjoittivat eniten propagandaa... *valittiin sosialistivallankumouksellisia!* Sosialistivallankumoukselliset itsekin varmaan ihmettelivät kovin sitä äänimäärää, jonka he saivat. Miten kiitollisia heidän pitääkään olla menshevikkien opportunistille! Mitä meihin tulee, niin tuollaiset tulokset ovat vain omiaan vahvistamaan sitä ajatustamme, että nyt, enemmän kuin koskaan ennen, velvollisuutenamme ja menestyksen takeena on yhteinen työskentely demokraattisen talonpoikaiston kanssa päivä päivältä yhä vastavallankumouksellisemmaksi käyvän porvariston kataluutta ja petturuutta vastaan eikä

liberaalisen porvariston kanssa, joka tahtoo tehdä lopun vallankumouksesta. Parhainta politiikkaa nyt ja aina on avoin vallankumouksellinen politiikka, ankara, aivan itsenäinen taistelu proletaarisen lipun alla, politiikka, joka kokoaa vähitellen ympärillemme työläisproletaarien kanssa demokraattisen talonpoikaiston lukemattomat joukot.

*Julkaistu huhtikuun 4 pnä 1907
„L'Humanité" lehden 1082. numerossa*

*Julkaistaan lehdessä tekstin mukaan
Käännös ranskan kielestä*
